

kan være vanskeligt nok for de forskellige politiske Partier at finde Mænd, der kunne og ville ofre sig for den politiske Gerning, og som man anser for fuldt stikede dertil, og at derfor ogsaa maaste af den Grund Folketinget ikke vilde vinde ved at faa en hel Del flere Medlemmer, som ikke kunne komme ind under de bestaaende Forhold. Vi mene derfor, at man bør blive staaende ved et mindre Tal og, som de Herrer ogsaa ville se, have vi i Forslaget sat: 110 Medlemmer.

Man kunde jo synes: Er det saa ikke det nemmeste at gaa den Vej, man tidligere er gaaet? Den Vej, som nu er foreslaaet af Ministeren, er en ny Vej, ligesom den Vej, der er foreslaaet af os, ogsaa er en ny Vej. Det, som er det tidligere bekendte, er at indskrænke sig til en Grundlovsændring, hvorved Forholdstallet blev forhøjet. Kunde vi ikke f. Eks. sætte det runde Tal, som nu nærmest i dette Øjeblik er det, der vil slaa bedst til, o: 1 til 22,000. Saaledes er det for Øjeblikket. Eller man kunde sige: Naar man, ligesom man gjorde i 1849, vilde se hen til den næste Folketælling, der skal foregaa i Mar 1900, saa vil det omtrent blive 1 til 25,000, og saa kunde man foreløbig rette Inddelingen efter, som vi kunde tænke os, at Forholdet til den Tid vilde blive. Det vilde naturligvis være den simpleste Vej, og det vilde være den, som havde Historien for sig. Det vilde man ogsaa have foreslaaet fra vor Side, naar der ikke var forbundet andre Mlemper med den nuværende Tilstand, og det Mlemper, som derved paa ingen Maade vilde blive rettede. Sagen er den, at en saadan Fremgangsmaade kan benyttes, naar Forholdet er saaledes, som jeg for nylig omtalte fandt Sted her i Landet i dette Aarhundrede lige til 1870, at der var en nogenlunde jævn Stigning gennemgaaende overalt, saa at de Forfælligheder, der fandt Sted med Hensyn til Stigningen, ikke vare større, end at man maa sige, at de omfattede saadanne Forfælligheder, som en Gang maa finde Sted i menneskelige Forhold. Men efter at Stigningen har faaet den helt anden Gang, og da det maa indrømmes, at den snarere maa fremtræde i stærkere Grad i Fremtiden end tidligere, saa vil man ved at gaa den Vej ikke blot efter 10 Aar, ikke at tale om

20—30 Aars Forløb, affurat staa ved de samme Vanskeligheder. Man vil da paany faa en højst ulige og uretfærdig Repræsentation, hvor 1 Vælger det ene Sted ikke betyder mere end $\frac{1}{10}$ af, hvad 1 Vælger betyder det andet Sted, idet nemlig Tilvæksten af Befolkningen sker paa enkelte snævre Lokaliteter, Her f. Eks. paa Akerkanterne af København og paa samme Maade i enkelte andre større Byer, som have Vætingelserne for at udvikle sig enten i Henseende til Handel, Industri eller ganske andre særlige Forhold. Der finder Tilvæksten Sted og i de øvrige Dele af Landet bliver det staaende ved det samme Forhold, men saa vokser Uligheden Dag for Dag meget stærkt. Affurat det samme vil finde Sted om end med andre Tal, naar man gaar den Vej, som vil blive fulgt, hvis vi nu gaa ind paa Indenrigsministerens Forslag og gaa til 137 Medlemmer. Vi maa da om søje Tid komme til 160 Medlemmer og kort efter til 180 eller noget derover o. s. v. Det er altsaa dette, der gør, at en saadan Udvej, som det vilde være at følge det historiske Spor, ikke kan tænkes heldig. Man raader derved ikke Bod paa de værste Følger af den Maade, paa hvilken Forholdene ere ordnede, og man vil staa over for de samme Vanskeligheder. Gik man til en Grundlovsændring som den, jeg har omtalt, vilde det jo ikke blive anderledes, end at man om en vis Aarrække, en 20—30 Aar, stod over for Spørgsmaalet om at faa en ny Grundlovsændring, og det vilde være meningsløst at gøre en Forandring nu, som ikke var af anden Art, end at det tydelig kunde forudses, at Spørgsmaalet vilde foreligge igen om en ny Aarrække. Derfor er det, at Mindretallet maatte stille sig Opgaven paa en anden Maade. Man maatte spørge sig selv: Hvorledes kan man tænke sig en Ordning, som kan antages at blive stabil, som maa antages at kunne bevares i en saa lang Aarrække, som det overhovedet er muligt for Mennesker at overse Forholdene og deres Udvikling? Og hvorledes skulde man samtidig med, at man fandt en saadan Ordning, indrette den saaledes, at man kunde stømme, at den efter sin Bestaaffenhed vilde tiltale alle politiske Partier. Det maatte naturligvis være en Ordning, som ikke i mindste Maade stillede det ene politiske Parti uheldigere end det andet,